

Ezgin Kılıç

*Bana
Mutluluktan
Bahset*

DESTEK YAYINLARI: 1028
EDEBİYAT: 311

EZGİN KILIÇ / BANA MUTLULUKTAN BAHSET

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumaloğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Kasım 2018 (10.000 Adet)

11.-19. Baskı: Aralık 2018

20.-34. Baskı: Ocak 2019

35.-39. Baskı: Şubat 2019

40.-45. Baskı: Mart 2019

46.-47. Baskı: Temmuz 2019

48.-53. Baskı: Eylül 2019

54.-56. Baskı: Aralık 2019

57.-58. Baskı: Mayıs 2020

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-501-4

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Nazlı Koçak

Sertifika No. 40200

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Ezgin Kılıç

*Bana
Mutluluktan
Bahset*

“Merhaba arkadaşım, seninle yeniden göz göze gelmek ne güzel...”

Kocaman bir ağacın farklı dallarından göğe uzanan birer yaprağız ikimiz. Her ne kadar yolumuz ayrı, yönümüz birbirimizden farklı olsa da amacımız bir... Aynı gök ve yer arasında bir tutam mutluluk için yaşıyoruz, biraz tebessüm, huzurla çekilecek bir yudum nefes için... Hayattaki bütün bu acelemiz, acelemizden ayağımıza dolanan acemiliğimiz, hatalarımız ve hatalarımızdan edindiğimiz bütün tecrübeler... Hepsi güzel bir hayat ve o hayatı sevgiyle yaşayabilmek için...

Sen de biliyorsun ki hiçbir beklentiyi altın tepside sunmuyor hayat. İstedğin şeyler uğruna yapman gereken fedakârlıklar olur bazen. Bazen de ne kadar mücadele edersen et, maalesef emeğinin karşılığını alamazsın. Ama aradan hatırı sayılır bir süre geçtiğinde rüzgârın yönü değişir. Hüznün dağılıp gider, acın diner, bütün kırıkların iyileşir. İşte o zaman rahat bir vicdan kalır geriye. Mühim olan sonucunu asla

değiştiremeyeceğin pişmanlıklar biriktirmemek... Ben, iyiliğin ve sevginin üstesinden gelemeyeceği hiçbir şeyin olmadığına inanıyorum. İyi insan olabilmekse göğsünün altında sevgiyi barındıran bir kalp taşımakla mümkün...

Şimdi yüreğini aç arkadaşım. İçinde sevgi ve iyiliğin olduğu bir hikâye bırakıyorum avuçlarına. Aşktan fazla, hüzünden öte bir yolculuk olacak...

Yeni bir yolculuğa çıkana dek, gönlünün hep güzel kalması dileğiyle..."

Zamanın nasıl bu kadar çabuk geçtiğini anlamadım.

Eve gitmek için okuldan çıktığımda karanlık çoktan bastırılmıştı.

Kolumdaki saate baktım, 22.37'yi gösteriyordu. Önce bir taksi çağırılmayı düşündüm ama şarjım bitmiş, telefonum kapanmıştı.

Sonra “Nasıl birkaç sokak ilerisi” diye düşünüp yürümeye başladım. Gündüzleri gayet güvenli ve temiz görünen sokaklar gece olunca nasıl da kimlik değiştiriyordu böyle? Beş dakika kadar yürümüşüm ki “Keşke bir yolunu bulup taksi çağırıyordum” diye geçirdim içimden. Neyse ki en fazla on dakika içinde eve ulaşacaktım. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak devam ettim. Sanki her köşe başını tekinsiz insanlar tutmuş gibi ürperiyordu içim. Ya yine takip ediliyorsam, ya peşimdelerse yine?... Nasıl kurtulurdum ellerinden? Ne vardı bu saate kadar bekleyecek? Keşke daha erken çıksaydım okuldan. Her adımda hem dua ediyor hem de “Az kaldı” diyerek kendime cesaret vermeye çalışıyordum.

Dar bir sokağa girdiğimde benden biraz daha ileride ağır ağır yürüyen adamın gölgesinin duvarda dev gibi görüldüğünü fark

ettim. Adam hiç ilerlemiyordu sanki, o an içimde bastırılmaz bir korku hissettim. Bu sokaktan devam etmeye cesaret edemeyip, yoluma bir arka sokaktan gitmeye karar verdim. Öyle korktum ki adımlarımın sesi duyulmasın diye topuklu ayakkabılarımı çıkarıp elime aldım. Böylece başıma bir iş gelecek olursa daha hızlı koşabilirdim. Seri adımlarla diğer sokağı yarılamaştım ki omzumdan uzanıp ağzıma kapaklanan bir elin soğukluğuyla kalbim duracak gibi oldu. “Benden kurtulabileceğini mi sandın?” diye fısıldayan o kasvetli sesi duyduğumda kan ter içindeydim.

Kendimi yatağında titrerken buldum.

Sıkça gördüğüm kâbuslardan biriydi yine...

Başımı sola çevirdiğimde Umut’un yanımda uyuduğunu görmek tarifsiz bir huzurla doldurdu içimi. Uykuya dalmadan önce olduğu gibi tek koluyla bana sarılıyordu hâlâ... Nasıl da güzel uyuyordu... Uyanmaması için usulca kokusunu içime çekerek öptüm. Dilim damağım kurumuştı ama yine de gözlerimi sıkıca kapatarak uykuya dalmaya çalıştım, olmadı. Ne zaman böyle kan ter içinde uyansam; geçmişim, neon ışıklı bir tabela gibi gözkapaklarımın arkasına çivilenir, beynimi delerdi. Birkaç dakika sonra Umut’un kollarından yavaşça sıyrılıp bir bardak su içmek üzere mutfaka gittim. Mutfak masasına oturdum, kafamın içinde yanıp sönen “Benden kaçabileceğini mi sandın?” yazılı tabelayı defalarca okumaya başladım. Her şeyin başladığı o güne geri döndüm yine...

On yıl öncesine...

10 yıl önce...

Eskişehir’de bir başıma geçirdiğim altı yılın sonunda babamın akşam yemeği yerken ansızın beyin kanaması geçirip öldüğü haberini aldım. Hız ibresi sonuna kadar dayanmış bir arabanın içindeyken duvara toslamıştım sanki. Çocukluk günlerimin cıvıltıları, babamın ne kadar uğraşsa da kızmayı beceremediği şefkatli azarlamaları, o zamanlar bana saçma gelen ama şimdi anlam kazanan öğütleri kulaklarımda yankılanıyordu. Eskişehir Otogarı’ndan başlayıp İstanbul’a uzanan yolculuk boyunca başımı yasladığım otobüs camının yüzümde yumuşayan iğneleyici serinliğiyle düşünüyordum.

Altı yıl önce Eskişehir’de üniversiteye kayıt yaptırmak için aynı yolu annem ve babamla birlikte kat ettiğimiz o günü düşündüm bir an. Göz açıp kapatıncaya kadar geçmişti yıllar. Mezun olduktan sonra aynı yıl öğrenciliğimin geçtiği bu şehre öğretmen olarak atanmış, bir ilkokulda müzik öğretmenliği yapmaya başlamıştım. İki yıllık müzik öğretmeni idim. Kendimce mutlu bile sayılırdım aslında ama şimdi nemli bir çift göz ve sızlayan bir yürekle babamı son kez görmek için İstanbul’a dönüyordum.

Babam sevgisini gösterebilen bir adam değildi. Sürekli sarılırdım ona, şakalar yapardım... Zamanla gri renk almış gürebıyıklarının altında dudaklarını göremezdim ama kısıldıkça kaz ayakları iyice belirginleşen göz kenarlarından tebessüm ettiğini anlayabilirdim. Hayatımın hiçbir döneminde beni

sıkboğaz etmemiş, her zaman bana güvenmişti. “Şunu yapmayacaksın, bu böyle olmayacak!” diye yasaklar koymak yerine, “Sen beni utandırmazsın biliyorum” diyerek baskılardan çok daha ağır bir yük yerleştirdi sırtıma.

Saygı ve güven duygusunun büyük sorumlulukları da beraberinde getirdiğini bilirdi. Belki de zaman zaman geldiğim uçurum kenarlarında, aklım karışmadan ve dipsiz bir boşluğa basmadan dönüşlerimi babama borçluydum... İnsan sevdiklerinin kayıplarını kabullenmeyi bir türlü başaramıyor. Cenaze günü etrafımdaki insanların ağlaşmalarını, annemin bağrını delercesine savurduğu feryatlarını yadırgamıştım. Belki de inanmak istemediğim bir gerçekle yüzleşmekten korktuğum için böyle hissediyordum. Ta ki babamın yüzünü bana son kez gösterip bir daha açılmamak üzere beyazlara sarıp sarmaladıktan sonra buz gibi bir tabuta koyarak götürdükleri o kederli ana kadar... Bir ahşap sandığın bu denli soğuk olabileceğini düşünemedim. Dünyam tam anlamıyla işte o zaman yıkılmıştı. Babama bir daha sarılamayacağımı, gülüp gülmediğini anlamak için göz kenarlarındaki kırışıklarını sayamayacağımı, şartlar ne olursa olsun arkamdaki o güçlü dağın bir daha asla benimle olmayacağını anlamıştım. Nasıl eksildiğimi kelimelerle anlatabilmem mümkün değil... Bazı duyguları anlatmak için sözcükler yetersizdir, sadece ağlarsın. Bir damla gözyaşın kalmayınca kadar ağlarsın ve duyduğun acının çabucak geçmesini dilersin...

Annemi İstanbul'daki evimizden ve anılarımızdan koparıp Eskişehir'e yanıma gelmesi için ikna etmeyi başaramamıştım. Yalnız kalmasına da gönlüm razı olmadığından ertesi yıl tayinimi isteyip evimize, doğduğum, büyüdüğüm şehre geri döndüm... Yeni bir okul ve yeni arkadaşlar...

Hayatımda çoktan yepyeni bir sayfa açılmıştı. Zaman nasıl ki pek çok şeyi unutturuyorsa, bir o kadar da alışmayı ve hayata yeniden yön verebilmeyi de öğretiyordu insana.

Annemle birlikte her şeyi kabullenmiştik çaresiz. Kaygılarımız da beklentilerimiz de farklıydı artık. Çünkü hayat devam ediyordu... Böylece babamın vefatı hayatımın dönüm noktası olmuş, yıllarca temelini atmaya çalıştığım planlarımı bir enkaz gibi geride bırakarak her şeye sıfırdan başlamıştım. Yeni okuluma alışmam çok da güç olmadı. Kısa zamanda yeni dostluklar kurmuş, yeni düzenime adapte olmuşum.

Bir sabah kafamın içini delen korkunç bir telefon sesiyle uykum bölündü. Sabahın köründe kapı ziliyle ya da telefon sesiyle uyanmak kadar insanın sinirini bozan başka bir şey olamaz, yemin ederim.

"Bu insanların başka işi gücü yok mu?" diye söylenerek yatağımın başucundaki şifoniyerin üzerinde duran telefona uzandım. Hâlâ gözlerimi açamıyordum, hatta konuşacak halim bile yoktu. Kimin aradığına bakmadan telefonu kulağıma götürüp cevap verdim. Arayan aynı okulda çalıştığımız coğrafya öğretmeni arkadaşım Melike'ydi. Onu sesinden tanıyabilmiştim.

“Efendim?”

“Elif neredesin? Okulda göremedim seni. Hasta mısın yoksa? Sesin çok derinden geliyor.”

“Bugün cumartesi Melike, ne okulu? Uyumaya çalışıyorum, hasta falan değilim. Hayırdır, sen niye bu saatte aradın ki?”

Günleri karıştırdığımı o an fark etmiştim. “Bugün cuma değil mi?” diyerek panikle yataktan fırladım ve alelacele evden çıkıp okula gittim. Şükür ki evime yakın bir okulda çalışıyordum, ilk ders bitmeden yetiştim. Öğle arası Melike’yle birlikte yemeğe çıktık. Okulda en iyi anlaştığım arkadaşım o. Benden üç yaş küçük olmasına rağmen evliydi. Bir yaşını yeni doldurmuş tatlı mı tatlı bir bebeği bile vardı. Yemekten sonra ders saatine kadar birer kahve içtik.

“Nasıl başarabiliyorsun günleri karıştırmayı?” diye sordu Melike, kahvesini keyifle yudumlarken.

“Ya sorma, gece çok geç yattım annem yüzünden. Biliyorsun işte annemi... Geçen gün memlekete gitti, hâlâ orada. Babam öldükten sonra evlilik diye başımın etini yiyip duruyor zaten. Bir süredir iyiydi ama dün gece aradı yine, tam iki saat telefonda konuştuk. Hep aynı muhabbetler Melike, anlattırıp durma bana sürekli. Uykum kaçınca biraz televizyona baktım, geç olmuş farkına varamadım. Sabah da biliyorsun ne olduğunu, günleri birbirine karıştırmışım.”

Okuldan sonra nihayet günü sorunsuz bir şekilde tamamlayabildiğim için iyi hissediyordum kendimi. Ama fazlasıyla

yorgundum ve gözlerimden uyku akıyordu. Neyse ki haftayı bitirmiştim ve günleri karıştırmadığımdan emindim bu kez... Yarın istediğim kadar uyuyabileceğimi düşünüp kendimi rahatlatıyordum. Eve gitmek için okuldan çıkmış, biraz da dalgın ve düşünceli bir kafayla yürüyordum.

Gün içinde Melike'yle evlilik hakkında konuştuklarımız geliyordu aklıma. Evlenmeden önce eşine âşık olup olmadığını merak edip sorduğumda tanışmalarından kısa bir süre sonra birbirleri için doğru insanlar olduklarını düşünüp evlendiklerini söylemişti. Evliliğin bazen zor olduğunu kabul ediyordu ama Melike aslında evlendikten sonra âşık olmuş eşine. Annem de hep böyle söyler bana: Önce evlenip sonra âşık olacaktım. Babamla görücü usulü evlendiklerinde içinde aşk ya da sevgi gibi özel hisler taşıymıyormuş o da, babamı sonradan sevmiş. Bu durum bana çok tuhaf geliyor açıkçası. İnsan nasıl olur da birine âşık olabilme ümidiyle evlenebilir? Benim dünyam onlarınkinden farklı. Okuduğum onca kitabın, izlediğim onca filmin bana hissettirdiği duyguları gerçek hayatta yaşamak istiyordum. Bu duyguya yakın bir kıpırtıyı üniversite öğrencisiyken hissetmiştim. Birkaç ay sürmüştü sadece... Aynı anda flört ettiği bir sürü kızdan biri olduğumu öğrendiğimde bitmişti her şey. Zaten o günden sonra da kimse olmadı hayatımda. Sanırım ilk ve tek tecrübemin hayal kırıklığıyla sonuçlanması, aşka ve ilişkilere karşı hep mesafeli durmama sebep oldu, bunu gerçekten ben de bilmiyorum. O günden sonra kimseye karşı heyecan dolu duygular beslemedim. Elbette bu tutumum bundan

sonra hayatımda kimseye yer vermeyeceğim anlamına gelmiyor, kısmet olmadı diyelim sadece... Yine de gerçek aşkın bir gün beni bulacağına ve ben direnç göstersem bile ona karşı duramayacağıma inanıyordum. Her kızın beyaz atlı bir prens hayali vardır mutlaka, ben de hayalimdeki prensi gördüğümde ayaklarımın yerden kesileceğini umuyordum ve onu bekliyordum.

Bütün bunlar aklımdan geçerken çoktan evimin sokağına gelmiştim. Bu mahallede doğup büyüdüğümünden neredeyse herkesi tanıdığımı söyleyebilirim. Sadece üniversite yıllarımda uzak kalmıştım mahallemden. Bir gün buraya dönmek kesinlikle hayallerimin arasında yoktu. Ama bazen kendi hayallerini değil, kaderin planladıklarını yaşamak zorunda kalıyor insan. Ya da sorumluluklar uğruna yönünü değiştirip birtakım fedakârlıklara katlanmak gerekiyor. Ben de altmış üç yaşındaki annem için yolumu değiştirmiş, buralara geri dönmüştüm işte. Hepsi bu...

Eve geldikten sonra işlerimi bitirip uyumak için odama gittiğimde vakit hayli geç olmuştu. Yatağımda uzanmış, tavana bakarak düşünürken uyuyakalmışım. Sabah yine erken saatte çalan telefonun sesiyle uykum bölündü. İki defa üst üste çaldı ama bakmak istemedim, her kimse “Uyandığımda ararım” diye düşünüyordum ki yine uzun uzun çalmaya başladı. Dayanamadım açtım. Annemdi arayan.

“Efendim anne...”

“Kaç kere aradım Elif, saat dokuz oldu hâlâ uyuyor musun yoksa?”

“Tabii ki uyuyorum anne! Bütün hafta çalışıyorum zaten. İzin ver de hafta sonu bari uyuyup dinleneyim biraz.”

“Sen uyu kızım, uyu... Nurdan Teyze'nin kızına da söz yapıyorlarmış bugün. Senden kaç yaş küçük üstelik. Bak, milletin kızları çocuklarını bile büyüttü. Sen hâlâ uyumaya devam et.”

“Of anne ya! Nurdan teyze de kim?”

“Kim olacak, Melek halanın eltisi.”

“Ya anne... Sabah sabah başlama lütfen... Nereden teyzem oluyor? Tanımıyorum bile. Hem bize ne Allah aşkına elin sözünden, nikâhından?... Bari buraya gelinceye kadar sabretseydin, bunun için sabah sabah uykusundan uyandırılır mı insan? Zaten yarın geliyorsun, gelince dökersin içini. Hadi kapatıyorum şimdi. Seni seviyorum anneciğim” deyip kapattım.

Bütün bunları benim iyiliğim için yaptığının farkındaydım ama bazen gerçekten çok abartıyordu. Uykum fazla açılmadan yine yattım, hemen dalmışım. Uyandığımda öğlen olmuştu. Mart ayına daha yeni girmiştik, havalar tam da ısınmış sayılmazdı. Dün sabah alelacele evden çıktığım için sıkı giyinmemiştim. O zaman farkına varmamıştım ama uyandığımda acısı çıkmaya başladı. Boğazım şişmiş, burnum tıkanmış, kulaklarım patlayacak gibi uğulduyordu. Kendime ayırmayı planladığım koca bir cumartesi gününü yatak

döşek yatarak geçirdim. Ertesi gün çelik kapının gümbürtüsüyle yerimden sıçradım. Koşarak kapıyı açtım. Annem dönmüştü memleketten. “Anne, zile bassaydın ya ben açardım kapıyı. Savaşa gider gibisin yemin ederim. Ödümü kopardın” diye söylendim biraz.

“Zaten iki saattir zile basıyorum, duymuyorsun ki. Uyuyordun yine değil mi? Dayın getirdi beni, kapıyı açık bırak da arabada birkaç şey kaldı, onları alıyor. Gelir şimdi.”

Annemi görünce onu çok özlediğimi fark ettim, sarılıp öptüm. Annemle çok iyi anlaşırız aslında, her zaman iki iyi arkadaş gibi olmuşuzdur. Şu son zamanları saymazsak hiç tartışmadığımızı söyleyebilirim. Dayım elindeki eşyaları antreye bırakıp içeri geçmişti. Elimden bir kahve içmek istediğini söyledi. Birer yorgunluk kahvesi pişirdim ikisine de...

Dayım, annem gibi değildir. Konuşmayı sevmeyen, mecbur olmadıkça evinden çıkmamaya çalışan bir adamdır. Hatta annemden küçük olmasaydı bizi ziyarete bile gelmeyeceğini düşünüyorum bazen. Akrabalık bağlarından o derece kopuk bir adamdır yani... Kahvesi biter bitmez de kalkıp gitti zaten.

Annemle baş başa kalınca biraz şakalaşıp dedikodu yaptık. Köyden bahsetti bana, oraları anlattı. Sonra bir süre sessiz kaldı. Bacaklarını toplayıp bağdaş kurdu. Sol eliyle yavaşça yazmasını sıyırdı başından. Ağarmışlığını gizlemek için siyaha boyadığı saçlarını avuç içleriyle geriye doğru düzeltti. Başını biraz yana yaslayıp esmer yüzündeki masumiyet

ve acıma hissiyle kahverengi gözlerini bana çevirdi. Annem ne zaman bunu yapsa onun açısından konuşması gereken çok önemli meseleler var demektir. Bir süre öylece bana baktı, sonra eteğindeki taşları dökmeye başladı.

“Elif, seni ne kadar sevdiğimizi biliyorsun değil mi kızım?”

“Biliyorum tabii anneciğim. Ben de seni çok seviyorum ama durup dururken nereden çıktı bu?”

“Şimdi söyleyeceklerimi iyi dinle ve ben bitirince konuş olur mu? Sen zannediyorsun ki annen başından atmak istiyor seni. Bu yüzden evlenip gitmeni istediğimi sanıyorsun. Ama işin aslı öyle değil kızım. Babanla ben bu yaşına kadar hiçbir konuda sıkboğaz etmedik seni. Çünkü sen her zaman en iyi kararı verirsin zaten, sana her konuda hep güvendik. Aslında bir iki yıldır babanla hazırlıklıydık, bir gün adamın birinin elinden tutup onu karşımıza çıkaracaksın ve ‘Ben evleneceğim’ diyeceksin diye bekledik. Evleneceğin kişiyi de senin seçimine bıraktık. Baban her gece seni düşünüp dururdu. Ama sonra beni tek başıma bırakıp gitti. Şimdi de düşünüyor mudur bütün bunları bilemem ama ben hâlâ kaygılanıyorum... Halimi görüyorsun, hastanelerden çıkamıyorum artık. Sürekli hastayım. Kardeşin de yok ki. Ben de ölürsem bir başına ne yapacaksın şu hayatta? Seni kime emanet edip gideceğim? Sev birini, kimi istersen onunla evlen. Ama gözüm arkada kalmasın, içim rahat olsun. Evlenince beni bırakıp gideceksin, ben o zaman mutlu mu olacağım sanıyorsun? Sen sahip olduğum en değerli varlığımın. Tek